CHRISTIANITAS

Trvalo udržateľný rozvoj – marxistická infekcia?

Agnieszka Stelmachová

27. mája 2020 *História*

„Ideologicky som socialista, metodicky kapitalista," povedal Maurice Strong, prvý generálny tajomník Konferencie OSN o životnom prostredí a rozvoji v Riu de Janiero a zároveň spolu s Gorbačovom a Nelsonom Rockefellerom spoluautor Charty Zeme. Nelson Rockefeller už na začiatku sedemdesiatych rokov minulého storočia inicioval aktivity zamerané na zásadnú transformáciu sveta v duchu marxistickej agendy trvalo udržateľného rozvoja.

Zdroj: commons.wikimedia.org

V mnohých prípadoch táto transformácia prebieha bez toho, aby si celé národy všimli, že tu vlastne ide o vyvlastňovanie ich prírodných zdrojov (napr. Poliaci nemajú čo hovoriť o Białowieżskom lese). Vedie to tiež k získaniu suverénnej moci nad štátnymi globálnymi orgánmi, ktoré politikom v jednotlivých krajinách konkrétne predpisujú, čo majú robiť. Politici už viac nevládnu, ale manažujú – ako to správne vystihla Margue Petersová, ktorá sa mnoho rokov zaoberá problémami globalizácie.

V tejto fáze „revolúcie prebiehajúcej v rámci kapitalizmu" štáty stále existujú, ale ich miesto majú zaujať rôzne *intentional communities* čiže „zámerne budované komunity" (komunity vytvárané na základe vopred stanoveného zámeru) – čosi ako kibuce v Izraeli.

Štyri piliere „trvalo udržateľného rozvoja"

Globalisti či finančníci, ktorí uzavreli spojenectvo s radikálnou ľavicou, ako si všimol nemarxistický intelektuál Slavoj Žižek, ktorý píše o „liberálnych komunistoch z Porto Davosu" *http://inthesetimes.com/article/2574/the_liberal_communists_of_porto_davos* (v súvislosti s dvomi centrami stretnutí, na jednej strane finančníkov v Davose a na strane druhej ich údajných protivníkov bojujúcich proti globalizácii v Porto Alegre), úspešne realizujú plán vedúci k podrobeniu celých spoločenstiev. Sami sú však nespokojní a nariekajú, že to ide príliš pomaly.

V tejto „novej post-národnej, post-byrokratickej, post-štátnej konštelácii", ktorú obidve strany považujú za začiatok „novej, rozumnej éry", dialógu a spolupráce, flexibility a spontánnej interakcie, ktorá v nás uvoľňuje „divokosť" a vedie k vzbure proti tradícii, proti rodine a proti všetkým hierarchickým štruktúram, ale – čo je najvážnejšie – aj proti Bohu a proti rozumu, má viesť k „ekologickej revolúcii", ktorá pripraví

pôdu pre zavedenie „raja na zemi“, po ktorom túžia socialisti.

Najbohatšie osoby sveta vytvorili nadnárodné štruktúry a obsadili ich svojimi ľuďmi. Ľavicoví filantrokapitalisti, ktorí zavádzajú a podvádzajú chytľavými heslami o „boji proti chudobe“ a zlepšovaní „kvality života pre všetkých“, zase nalákali politikov, obyčajných ľudí a dokonca aj duchovných, a v balíku ponúkajú trvalo udržateľný rozvoj, depopuláciu, presadzovanie gender ideológie, spomalenia hospodárskeho rozvoja a splnenie sna o vytvorení raja, v ktorom sa všetkým bude dariť. Rovnako ako Marx a Engels aj oni sľubujú, že nakoniec sa ľudstvo bude môcť zamerať na svoju „sebarealizáciu“ a „obnovu jednoty s prírodou“.

Trvalo udržateľný rozvoj – o tom nemožno mať ilúzie – je však ďalšou metamorfózou socializmu/komunizmu. Predpoklady ekonomickej a sociálnej transformácie sú tie isté, ktoré boli vyhlasované Marxom a Engelsom. Zmenili sa len metódy. Pre filantrokapitalistov, ktorí plánovali odstrániť zlato z finančného systému v roku 1971, a tak iniciovali obdobie „financializácie“ ekonomiky, je takzvaný trvalo udržateľný rozvoj dlho pripravovanou transformáciou vedúcou ku kontrole nad svetovými zdrojmi a obyvateľstvom prostredníctvom systému „partnerstiev“ a nadnárodného manažmentu.

Koncept trvalo udržateľného rozvoja stojí na štyroch pilieroch. Rezolúcia OSN, *World Summit Outcome Document* (záverečný dokument svetového summitu) z roku 2005 je venovaná udržateľnému životnému prostrediu, udržateľnému hospodárstvu a udržateľnej spoločnosti. Na druhej strane dokument UNESCO z roku 2001, *Všeobecná deklarácia o kultúrnej rozmanitosti* predstavuje štvrtý pilier, čiže „kultúrnu rozmanitosť“, ktorá „je potrebná pre ľudstvo, rovnako ako biodiverzita pre prírodu“.

„Kultúrna rozmanitosť“ je jedným z koreňov rozvoja, ktorú netreba chápať iba v ekonomickom kontexte, ale aj ako prostriedok na dosiahnutie „trvalo udržateľnej kvality života“, o ktorej má rozhodovať kasta technokratov a sudcov (ako sme nedávno videli v prípade škandálnych rozhodnutí o chorom dvojročnom chlapčekovi Alfiem Evansovi).

„Nový rozvoj“ a „nový systém riadenia zdrojov Zeme“

Ropná kríza, obchodné vojny a pokusy o vytvorenie alternatívnych systémov voči petrodoláru prinútili amerických finančníkov, aby investovali do koncepcie „nového rozvoja“, ktorý by mal obmedziť výrobu i spotrebu. Tieto argumenty sú súčasťou nielen mnohých „vedeckých“ prác financovaných Rockefellerovcami a inými mocnými rodinami, ale odzneli aj na prvej konferencii o životnom prostredí v Štokholme v roku 1972 či v Deklarácii z Cocoyoc vyhlásení (1974).

V júli roku 1973 do časopisu „Foreign Affairs“ Maurice Strong, Rockefellerova „pravá ruka“, predseda štokholmskej konferencie, napísal v článku „Rok po Štokholme“: *https://www.foreignaffairs.com/articles/1973-07-01/one-year-after-stockholm*: „Rok po Konferencii o životnom prostredí iba málo ľudí začalo chápať radikálne dôsledky zásad prijatých v Deklarácii, ktorú prijali zúčastnené krajiny.“

Tvorca okrem iného aj Kjótskej zmluvy (mimochodom samouk) tvrdil, že „v mnohých regiónoch sveta cítiť silný tlak na identifikáciu a uskutočňovanie nových smerov rastu, alternatívne spôsoby spotreby, ktoré by mali menší dopad na životné prostredie, sú menej energeticky náročné, vyžadujú si menšie množstvo neobnoviteľných zdrojov a je ich možno ľahšie recyklovať a opätovne použiť“ (dnešné obehové

hospodárstvo či ekonomický model uprednostňujúci opätovné využívanie a recyklovanie vecí).

Autor zdôraznil, že ak má človek uplatniť svoje základné právo na „zlepšenie kvality životného prostredia, ktoré umožňuje dôstojný život a pohodu“, je potrebné čosi viac ako len „osvietené vedomie“. Preto treba vytvoriť nový právny systém, ktorý by umožnil koordinovanú medzinárodnú správu zdrojov Zeme.

Strong zdôraznil, že najmenej rozvinuté krajiny si nemôžu dovoliť zvyšovať počet obyvateľov, a preto by im medzinárodné spoločenstvo malo „pomáhať“ pri kontrole ich populácie.

Globalista nabádal na vytvorenie inštitúcií, ktoré by sa zaoberali sociálnym manažmentom s tým, že rozhodovací proces by prebiehal na globálnej úrovni v takých oblastiach, ako je životné prostredie, energetika a populácia.

Hovoril o superbyrokratickom, „drasticky novom koncepte riadenia“, v ktorom by na vrchole rozhodovala malá skupina osôb, a o univerzálnom systéme, v ktorom by štátom boli ukladané nové emisné dane, ako aj o „koordinovanom životnom štýle“.

Bolo tam taktiež prijaté významné vyhlásenie: „Svet sa pravdepodobne nikdy nezjednotí okolo spoločnej ideológie či nejakej super vlády. Jedinou praktickou nádejou je to, že bude odpovedať na spoločné obavy o vlastné prežitie, uzná vzájomnú závislosť všetkých ľudí a uvedomí si, že spolupráca môže rozšíriť obzory a obohatiť životy všetkých ľudí.“

Boj korporácií o prírodné zdroje, ktoré sú stále drahšie, demografická explózia v krajinách tretieho sveta, rast cien ropy a politika krajín OPEC viedli v roku 1974 k podpísaniu Deklarácie v Cocoyoc UNEP/UNCTAD, dôležitej pre formovanie koncepcie trvalo udržateľného rozvoja. Deklarácia poukázala na potrebu zaviesť nový ekonomický systém založený na ďalekosiahlom štátnom intervencionizme a obmedzovaní modelov spotreby.

Objavuje sa v nej výzva, aby sa krajiny vzdali svojej suverenity a práva spravovať svoje suroviny, pôdu a vodné zdroje v prospech medzinárodných subjektov. Využívanie týchto „medzinárodných verejných statkov“ by malo byť zdaňované. Spomenutý bol v ňom aj slogan o „ekologickom rozvoji“.

Komunistické Poľsko v čase Jaruzelského ako priekopník „trvalo udržateľného rozvoja“

V dobe „uvoľňovania“ medzi Východom a Západom marxisti usilovne pracovali na „reformovaní“ a „humanizácii“ zločineckého komunizmu, ktorý by bol na Západe prijateľný a ktorý by im zabezpečil vládu na ďalšie roky. Na začiatku osemdesiatych rokov sa objavila napríklad koncepcia „samosprávneho socializmu“ francúzskeho prezidenta Mitteranda a neskôr Gorbačovovej *perestrojky*, ktorý bol aj spolutvorcom Charty Zeme.

Aj komunistickí predstavitelia v Poľsku nasledovali najnovší trend. Ach áno, Poliaci môžu byť „pyšní“. Komunisti vládnuci v ich krajine sú dokonca priekopníkmi v zavádzaní novej koncepcie rozvoja. V zákone o ochrane životného prostredia z 31. januára 1980 – sedem rokov predtým, ako to oficiálne urobila Brundtlandovej komisia – bol definovaný pojem „trvalo udržateľný rozvoj“!

Potom, v septembri 1985, generál Wojciech Jaruzelski, ktorý sa vybral na zasadnutie OSN do New Yorku, bol kráľovsky prijatý Davidom Rockefellerom (*https://www.nytimes.com/1985/09/26/world/polish-chief-is-caught-*

up-in-the-whirl.html) v jeho apartmáne, kde diskutovali o plánovanej transformácii v roku 1989. Pri rokovaniach za Okrúhlym stolom boli stanovené predpoklady „ekologickej politiky štátu“, pričom sa používal pojem „ekorozvoj“. Už v máji 1991 Sejm prijal túto politiku a v roku 1997 v článku 5 ústavy bol „trvalo udržateľný rozvoj“ uznaný za jeden z najdôležitejších princípov.

V správe, ktorú citujú všetky dokumenty o trvalo udržateľnom rozvoji, jasne stálo, že „trhová ekonomika už nie je udržateľná“ a „udržateľný bude iba harmonický rozvoj ľudskej populácie prispôsobený výrobnej kapacite ekosystému“.

Za kľúčovú bola uznaná „nutnosť zabezpečiť udržateľnú populáciu“, a táto otázka bola zapracovaná do všetkých hospodárskych a environmentálnych rozhodnutí.

Karl Marx a Friedrich Engels o „trvalo udržateľnom ľudskom rozvoji“

Rámec tejto extrémne radikálnej koncepcie (nech sa čitateľ nedá oklamať „postupnosťou“ použitých metód) už načrtli Karl Marx a Friedrich Engels pod vplyvom vtedajších vedcov 19. storočia: Matthiasa Schleidena, Carla Frassa a Justusa von Liebiga píšucich o regionálnych klimatických zmenách, vyčerpaní pôdy a devastácii životného prostredia ľuďmi.

Marx v šesťdesiatych rokoch 19. storočia vo svojom hlavnom diele „Kapitál“ vyhlásil, že „namiesto racionálneho zaobchádzania s pôdou ako s trvalým spoločným majetkom a nevyhnutnou podmienkou existencie a reprodukcie reťazca ľudských generácií“, kapitalizmus viedol k „vykorisťovaniu a mrhaniu sily zeme“. Logickým výsledkom bola disharmónia v spoločnosti i medzi človekom a prírodou.

Marx diskutoval o ekologickom rozpore medzi fungovaním prírody a kapitalistickou spoločnosťou ako o „nezahojenej rane vo vzájomne závislom procese spoločenského metabolizmu“.

Podľa jeho názoru je možné túto ranu zaceliť (charakteristické hegelovské protiklady) „racionálnym regulovaním pracovného procesu združených výrobcov v súlade s potrebami budúcich generácií“.

Autor opísal „pracovný proces“ ako „metabolický vzťah medzi ľuďmi a prírodou“. Predpovedal tiež, že v spoločnosti s vyššou formou socializmu „s ním spätí výrobcovia“ budú „racionálnym spôsobom regulovať ľudský metabolizmus prírody (…) pri minimalizovaní energetických výdajov a za podmienok, ktoré sú dôstojnejšie a primeranejšie ich ľudskej prirodzenosti.“

Marx a Engels sa vo svojich prácach zaoberali väčšinou problémov, ktorými dnes strašia prívrženci teórie globálneho otepľovania: zmenou klímy (v tom čase považovanou za regionálny jav), degradáciou pôdy, znečistením vzduchu a vody, nadmerným využívaním prírodných zdrojov, „preľudnením“, odlesňovaním, dezertifikáciou, priemyselným odpadom a toxínmi, vymieraním živočíšnych druhov atď.

Friedrich Engels v „Dialektike prírody“ v eseji s názvom „Podiel práce na poľudštení opice“ píše: „A tak každý náš krok pripomína, že nepanujeme nad prírodou (…), ale že do nej patríme telom, krvou i mozgom, že sme v jej vnútri a že všetko naše vládnutie nad ňou spočíva v tom (…), že môžeme poznávať jej zákony a správne ich uplatňovať.“

Ďalej: „A naozaj sa každý deň učíme čoraz lepšie porozumieť týmto zákonom (…), čím viac ľudí nielen cíti, ale si aj uvedomuje svoju jednotu s prírodou, tým skôr sa ukáže ako neudržateľný, absurdný a neprirodzený pohľad na protiklad medzi duchom a hmotou, človekom a prírodou, dušou a telom, ktoré v Európe zavládli

po páde klasického staroveku a svoj vrchol dosiahli v kresťanstve.“

Engels dodal, že aby človek napravil, čo „pokazil“ v „spoločenských vzťahoch“ svojím zasahovaním do prírody, „je potrebné úplne pretransformovať spôsob výroby a spolu s ním aj celý súčasný spoločenský systém“.

© Všetky práva vyhradené. Článok bol prebraný z partnerského webu PCH24.

II. časť: *http://christianitas.sk/nova-civilizacia-a-marxisticka-ekologicka-revolucia-v-kapitalizme/*

URL adresa článku: https://christianitas.sk/trvalo-udrzatelny-rozvoj-marxisticka-infekcia/